

אותי לבית הרפואה כיון ששברתי את רגלי.
כשהגעתי לחדר המיון, הרופאים בדקו את הרגל ואמרו כי בגלל הנפיחות הרבה, אי אפשר לעשות צילומים ועלי לחזור למחרת בשנית בתקווה שהנפיחות תרד במקצת במשך הלילה. הנפיחות גדלה, כמובן, בגלל הנסיעות וההתרוצצויות השונות.

למחרת כבר נסעתי לבית רפואה אחר, גדול ומשוכלל יותר, אך היה שם עומס רב של אנשים. הרגשתי שכבר אי אפשר להמשיך ו"לשחק" עם הרגל השבורה, ולאחר הפעלת לחץ ופרוטקציה הצלחתי להתקבל לבדיקות וצילומים. לאחר סידרת צילומים הודיעו לי הרופאים כי עליי לעבור ניתוח מסובך כיוון שיש לי שלושה שברים ויש לאחות את העצם בברזלים וברגים. אם לא די בכך, הרי שהרופאים הוסיפו כי אצטרך ללכת לאחר מכן עם קביים כשלושת-רבעי שנה... שכבתי במיטתי שבבית הרפואה עצוב ומדוכדך.

בין כה וכה נודע הדבר לדודתי שגרה בקראון-הייסטס, והיא הציעה לי ללכת לרופא מומחה נוסף כדי שיתן את עיניו בשבר, או ליתר דיוק בשברים.

כשביקשתי להשתחרר לצורך קבלת חוות דעת מרופא מומחה נוסף, רופאי המחלקה האורתופדית כעסו עליי מאד, כיוון שלאחר כל הפרוטקציה שהפעלתי על מנת שקיבלו אותי, אני 'בורח' למקום אחר. התעקשתי לנסות טיפול ללא ניתוח; חתמתי אפוא על כתב אחריות ומשם נסעתי היישר למרפאתו של רופא יהודי מומחה, עליו שמעתי המלצות חמות.

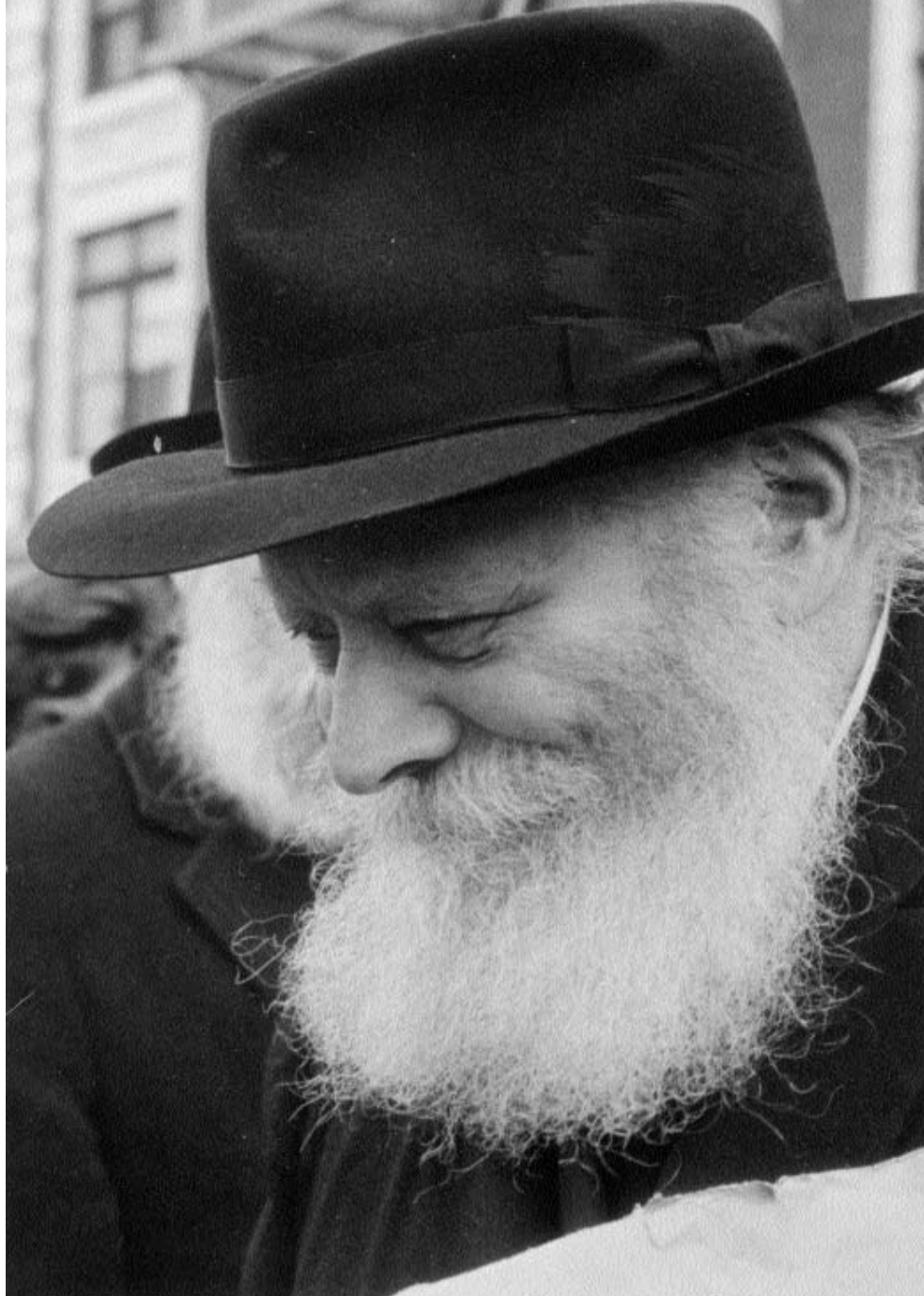
רופא זה אמנם היה יהודי, אבל 'כופר' לא קטן, עד כדי כך שאפילו ברית-מילה לבנו לא רצה לעשות.

לאחר סדרת בדיקות וצילומים אישר את קביעת הרופאים כי אכן יש לי שלושה שברים בעקב, ויש צורך בניתוח, אך – הוסיף והדגיש – כי הוא המציא שיטה חדשה עמה אפשר לאחות את העצם על-ידי קביעת הרגל בגבס בצורה כלשהי ויש סיכוי מסוים שהעצם תתאחה ללא ניתוח וללא ברזלים וברגים. הוא הוסיף וסיפר כי כבר כתב על כך כמה מאמרים ואף התפרסם בין הרופאים.

לדידי זו היתה אפשרות נוחה יותר מאשר ניתוח וברזלים, ואני הסכמתי לטיפול.

חזרתי ל-770 מגובס ברגלי, וכיון שלא יכולתי לעלות במדרגות, ישנתי בינתיים בחדרו של הרב דוד רסקין בקומה הראשונה של 770.

עברו ימים, וראיתי כי היעסקי לא מתקדם, והשברים לא מתאחים. למרות הזמן שחלף אין כל התקדמות במצבי הרפואי. במר

העניינים, ובנס "שמימי" הסכים להתייעץ עם הרופא השני, וכך החליטו שניהם כי הניתוח עדיין יכול להמתין עוד זמן-מה עד לתוצאות ברורות יותר של השיטה החדשנית.

בין כה וכה הגיע חג הפורים תשכ"ו. אותו פורים זכור בכך שהרבי הכריז כי "כל הפושט יד, נותנים לו", והבלגן העצום שנוצר בעקבות זה במשך שעות ארוכות.

איכשהו הצלחתי לדדות עם הקביים מול פני הרבי, ובתוך הבלאגן הגדול הרבי שאל אותי "מה שלום הרגל?" הוא נתן לי מהמסקה שלו ובירך אותי ב"רפואה שלימה

ליבי כתבתי לרבי וביקשתי את ברכתו. כעבור זמן יצאה התשובה: "ייתיעץ עם רופא נוסף". כך הגעתי למרפאתו של רופא מומחה נוסף, ולאחר בדיקה דקדקנית חזר וטען כי אין מה לעשות וצריך לעשות ניתוח ולהרכיב ברזלים. שמעתי זאת והייתי שבור-לב לחלוטין.

כתבתי לרבי בפעם השניה, והוספתי את חוות דעתו של הרופא האחרון. התשובה שיצאה היתה ששני הרופאים יתייעצו יחד.

נבהלתי. ניסיתי לתאר לעצמי את תגובתו הנזעמת של הרופא המומחה הראשון, אשר ברגע שישמע שהלכתי לרופא נוסף, הוא יזרוק אותי מכל המדרגות... אולם כיון שהרבי אמר – עושים. סיפרתי לו את השתלשלות

וקרובה".

הברכה יצא מפי הקודש, ו"צדיק גוזר והקב"ה מקיים". שבוע בלבד לאחר מכן כבר יכולתי ללכת ללא קביים!...

כשנכנסתי ליחידות ימים ספורים לאחר מכן, הרבי עיין בדף שהגשתי. לפתע הרים את ראשו ושאל אותי "מה שלום הרגל?" – כיון שלא כתבתי על כך בפ"י. סיפרתי לרבי כי אמנם כבר אינני הולך עם קביים, אך עדיין אני סובל כאבים ובפרט בימי קור ושלגים. הרבי הגיב ובירך "רפואה שלימה".

המילים הללו יצאו מפי הקודש, והנס הראשון הכפיל את עצמו! זו היתה הפעם האחרונה שהרגשתי את כאבי השברים. מאז, גם בימי קור ושלגים הפסקתי לסבול...

ש

נה חלפה לאחר סיפור המעשה, ובאחד הימים קיבלתי הזמנה מצוות הרופאים בבית הרפואה בו ביקרתי לאחר השבר. הרופאים הזמינו אותי כדי לראות מה קרה לי ללא הניתוח.

הוא היה מרופא אורטופדיים בכירים!
לבקשתם עברתי שוב סדרת צילומים, והם החלו לבדוק את התוצאות, דיברו זה עם זה במושגים שאני לא הבנתי. לאחר מכן ניגש אלי אחד הרופאים וביקש את רשותי לערוך שוב את סדרת הצילומים, "אנחנו חושבים שיש לנו איזושהי בעיה עם הצילומים", התנצל, ואני הסכמתי.

לאחר הבדיקות נוספות ראו כי העצם אכן נרפאה כליל. הם החלו לשבח ולהלל את שמו של הרופא ממציא שיטת האיחוי בגבס. קמתי ממקומי ואמרתי להם: "רבותי! אתם טועים. השיטה לא עבדה והרופא לא הצליח. יש רבי בברוקלין ובזכותו הכל התרפא", וכאן סיפרתי להם את כל הסיפור מההתחלה ועד לסופו.

במקום היה קידוש השם גדול (רוב הרופאים היו יהודים). הרופאים עצמם העידו כי זו הפעם הראשונה בחייהם שראו שבר כה סבוך מתרפא ללא ניתוח.

"ונקדשתי בתוך בני ישראל!" – –

כדי לפרסם את הנס, הסכמתי ובאתי. חשבתי שרופא או שניים יבדקו אותי, אך למרבה תדהמתי, המתינה לי קבוצה ובה